

Denstigt at stemme imod Finantsloven. Alt dette have de saaledes efterhaanden bygget op, og nu paa en Gang viser det sig, at de Herrer, der den Gang ikke kunde faae Noget stærkt, kraftigt eller fryddret nok, ere nu i Stand til at tage til Rasse med en overordentlig tam og spagferdig Udtalelse, de ere i den Grad nysomme, at selv om den lille Smule Kraft og Krydderi, der er i den oprindelige Adresse, bliver tagen bort, selv om den eneste Sætning gaar ud, hvor der ligefrem peges paa Ministeriets Hjernelse, saa finde de dog endnu en Løbskedrik dert, som de ere rede til at tage imod. Er dette Udtrykket for hele Flertallets Mening? Det maa man antage; thi ellers pleie vi ikke at være saaledes stillede, at vi holdes i Uvidenhed, naar der er afvigende Anskuelser tilstede; vi maa altsaa antage, at den Tilkjendegivelse, der er kommen fra det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgfreds (Bjoffen) i hans eget og hans Meningsfællers Navn, er et Udtryk for Flertallets Mening. Som Følge heraf kunde jeg ogsaa være berettiget til den Slutning, at naar man sammenholder den Adresse, der nu foreligger, med den, som i Marts Maaned blev indgivet til Hans Majestæt Kongen, saa opgiver Flertallet nu den Paaastand, at det er „Opfyldelsen af det konstitutionelle Monarkis nødvendige Krav, at Regjeringen er i Overensstemmelse med det af den almindelige Valgret udgaaede Thing, og at dens Forberedelse og Ledelse af Lovgivningsværket følgerlig sker med de Formaal for Die, som Folket ved Valgene af sine Repræsentanter har tilkjendegivet som sine.“ Denne Paaastand holde de Herrer ikke længere oppe, idet de indgive en Adresse til Hans Majestæt Kongen, i hvilken de ubelade dette Punkt; de opgve denne Fordring. (Stemmer: Nei!) De sige Nei, men hvad vil det sige, at en Udtalelse som denne, rettet fra Folketinget til Hans Majestæt Kongen, forbigaar et saa væsentligt Punkt, paa hvilken de den Gang sagde, at hele Eftertrykket skulde lægges; hvad betyder dette Andet, end at de opgve det; og dersom De ikke ville opgve det, maa jeg saa spørge, hvorledes jeg da skal forstaa den Stilling, som f. Ex. det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) indtog? Han erklærede den Gang, vi forhandlede denne Adresse, blandt Andet, at det gjaldt om noget ganske Andet og Mere end de enkelte Smaating, man havde draget frem imod Ministeriet, at det gjaldt om en „Eisabethingelse for, at Friheden kunde fremmes,“ nemlig om, at „enhver Regjering, der danner sig, føler sig fra Jødselen af i Forbindelse med det Flertal i det folkevalgte Kammer, som er tilstede, naar den dannes. (Stemmer: Ja!) Denne Fordring fastholdes altsaa (Alsbjændelse). Fastholdes den eller opgives den? Der er en anden Fordring, som er opstillet, og det er den, at „ingen hæderlig Politiker her i Landet vil paatage sig at danne et Ministerium, undtagen han forud har forvisset sig om, at han er i Overensstemmelse med det folke-

valgte Kammer.“ Er denne Fordring opgiven eller fastholdes den? Mine Herrer, De kunne ikke staa ligeoverfor denne Art Sætninger saaledes, at De ikke vide eller ikke ville sige, om De holde paa dem eller ikke; Et af To maa ske. Opgive De det, saa forlade De altsaa derved hele det Thema, der har været Gjenstand for den konstitutionelle Kamp, og opgve De det ikke, mine Herrer, saa vil det altsaa sige, at De forlange, at det Ministerflertal, Adressen paakalder, skal foregaa i Overensstemmelse med Deres Lørefætninger, De forlange, at det nye Ministerium skal være et saadant, som er i Overensstemmelse med det folkevalgte Thing. De erklære, at den Mand vil være uhæderlig, som maatte vove at danne et Ministerium uden at have forvisset sig om, at han er i Overensstemmelse med dette Thing, og saa besinde De sig, mine Herrer, fuldstændig i Modfætning til det ærede Medlem for Histed Amt 4de Valgfreds, til det ærede Medlem for Fredensborg (L. Larsen), det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgfreds (Scavenius) og det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amt 5te Valgfreds (Holslein-Ledreborg), kort sagt, til alle dem, der nu have raft Daanden ud til, hvad der falder en „Forsoning“. Lad os undersøge, hvori denne „Forsoning“ i Virkeligheden bestaar. Der er, især af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amt 5te Valgfreds, blevet talt om, at det var en spændt og uhyggelig Tilstand, hvori Landet var kommet, at det var nødvendigt at søge at vise Maadehold og Smødekommen, og at Veien dertil var at søge gennem en Forsoning. Da det samme Ord, Forsoning, allerede var nævnt af det ærede Medlem for Fredensborg, yttrede min Nabo, der førte Ordet paa Flertallets Begne (Bjoffen), at en Forsoning med Ministeriet var Noget, som Flertallet aldrig kunde gaa ind paa, at den var mere umulig nu end nogensinde; naar der derimod, sagde han, fra andre Medborgere fremkom et Forslag til en Forsoning, saa kunde man være rede til at komme det imøde. Nu tilstaar jeg, at, medens man ellers fra de Herrer's Side er meget nøie regnede med de Udtryk, der falde, saa ere de nu bleone i høj Grad lemsældige med, hvad de forlange af dem, der indvie Forsoningen, thi en større Insult, ikke mod Personerne, men mod Partiet, Flertallet i Thinget, end den, der er budt af det ærede Medlem for Histed Amt 4de Valgfreds med Hensyn til Partiets politiske Evner og Stilling, mindes jeg ikke at have hørt. (Schjærving: Insult?) Ja, Insult! Den gik nemlig ud paa Intet mindre end, at Flertallet ikke alene kvantitativt, — thi det var jo ikke nogen Insult — men ogsaa kvalitativt ikke var i Stand til at gennemføre det parlamentariske System; han har sagt med tydelige Ord, at, dersom Flertallet stemte for denne Adresse, denne „loyale og spagferdige Henvendelse“, som han selv kaldte det, saa opfattede han det som en Tilkjendegivelse af, at Flertallet erkjendte, at de baade i kvantitativ